

ДЕЦЕМБАР
1995

БРОЈ 5/60

ИЗЛАЗИ
МЕСЕЧНО

ПРИМЕРАК
БЕСПЛАТАН

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ОХРИД, СПЛИТ, ЦЕТИЊЕ, БРДО КОД КРАЊА, БРИОНИ, БЕОГРАД, КАРАЂОРЂЕВО. . . ДЕЛТОН, ПАРИЗ

Блесак фотоапарата, руковање уз широки осмех, аплауз. Туђман, Милошевић и Изетбеговић честитају један другом на успешној миротворачкој политици. Новинари ТВ Србије ће уплахилено, замуцкујући на стотине пута понављати једно исто. Полтрони и лакеји Социјалистичке партије из појединих средина, послаће телеграме подршке и честитке Милошевићу пре него што сазнају шта је уствари и потписао. Неки верујући у своје речи, а многи под притиском режима и оптерећени за своју егзистенцију, утркиваће се који ће већи број пута поновити: »Наш председник Милошевић је потписао мир и тиме потврдио континуитет своје миротворачке политике«. Њихов председник, пошто је лавно мој престао да буде, у Паризу је потписао капитулацију и створио континуитет своје, али не миротворачке већ издајничке политике. У Паризу је потписан највећи српски пораз, трагедија и понижење. Неко ће оправдано рећи, зар није доста рата? Свакако да је рата увек доста. Њега је уосталом доста и пре него што почне и треба све учинити да до њега и не дође. Међутим, у условима угрожене слободе и опстанка једног народа, ратови представљају неминовност. Ратове не започињу народи, него појединци који воде те народе. Због тога је историјска одговорност вође да процени, да ли ће рат бити национална победа, слобода и опстанак или пораз, ропство и трагедија. Победници су у историји од свог народа доживљавали славу, а поражени казну и сметлиште. »Путујући циркус« републичких вођа започет по градовима претходне Југославије као увод у рат, одржао је своју последњу представу у Паризу. Тројица артиста потписују мир, четврти водоноша Булатовић, седи у публици, а Кучан и Глигоров су председ-

ници у својим дежелама. Не презирем Милошевића што већ тада није био миротворац и потписао Авнојевске границе. Напротив. Срби су након рушења сулуде југословенско комунистичке идеје братства и јединства, били пред избором, или борба за стварање своје српске државе и опстанак, или за подељеност и историјско одумирање. Међутим, презирем га што никад није дефинисао циљ рата и српске границе. У националном рату или сте националиста или издајник. Не можете бити у исто време и Србин и комуниста. Не може се водити борба за опстанак свог народа, а причати о некаквим оправданим интересима непријатеља.

Презирем Милошевића што је блокадом Дрине, уношењем раскола у Крајини и Републици Српској и ширењем дефетизма у Србији, победу и остварење српског сна претворио у трагедију и пораз. Презирем га што му је власт увек била важнија од народа и што највећу српску срамоту и понижење приказује као своју победу и успех.

Туђман се за хрватски народ борио и изборио. Створио је Велику Хрватску и остварио њихов сан. Срби су напустили своја вековна огњишта, понижени и издани. Колико цинизма и извештачености има у речима Милошевића када се обраћа Србима у Српском делу Сарајева. Сто хиљада Срба предао је муслиманској држави, а онда им поручује да им слободу и опстанак гарантује и он и Србија. Зар стварно мисли да му тамо ико после свега верује. Па да је њему и Србији било стало до тог народа не би их оставили и предали Турцима, који већ најављују да свим Србима који су били у рату треба да се суди.

Србија је у дубоком мраку. Још је државни празник Јајце и 29. новембар.

Нема ни те државе ни тог града. Режим је све подредио опстанку на власти. Лажи, уцене, претње, подмићивање, ментално загађење преко медија. На цени су улизице, полтрони, жбирови, којекакве пророчице и врачаре. Њима управљају и манипулишу криминалци, лопови, психопате, медиокритети. Зар такви да одређују духовне и моралне вредности српског народа? Зар, са таквим у будућност? Шта ће нам деца сутра рећи? Борићу се колико могу за искрену, поштену, радну, демократску и богату Србију. Србију, а не Југославију. После несреће коју смо због те вештачке творевине доживели и та реч Југославија ми је одвратна. И ми Срби имамо право да имамо своју националну државу, а не вечито да будемо бескућници. Борићу се колико будем могао за Србију којом ће владати критерији рада, знања, способности и правде. Да ли ћу такву Србију доживети не знам, али знам да ћу својој деци увек у очи моћи да погледам.

Социјалистичка партија очигледно све чини, да што више заглупи народ, јер се само тако може одржати на власти. Класична комунистичка идеологија манипулисања масом. Несрећан смо ми народ.

Комунизам је нанео зло сваком народу којим је владао, али нама изгледа највише. Још ми у ушима одзвањају речи деда Злате, осамдесетпетогодишњака из Српског Крстура који ми је пре извесног времена рекао: »Стар сам и дани су ми одбројани. Није ми жао да умрем. Волео бих једино пре смрти да видим да су комунисти отишли са власти. Тако би знао да је и нама Србима Бог све опростио«.

Др Бранислав Блажић

ДЕЖУРНИ ТУЖИЛАЦ

Општински суд у Кикинди ових дана има веома пуно посла. Наш и ваш градоначелник господин Рајко Поповић је кренуо у политичке обрачуне са својим противницима и грађанима овог града. Наиме, господин Поповић поред свих својих функција, кренуо да заврши и скраћени курс из области правних наука, те се тако тужака са мало већим бројем људи. Пошто се општински буџет одавно испразнио, кренуо господин да уновчава своју »част и углед«. Убеђен у своју победу, Поповић са својим потрчком Исаков Зораном покрене тужбу за надокнаду нематеријалне штете и кривичну тужбу против Соње Шош (Српска радикална странка) због објављивања »грубих увреда и неистина« у листу »Велика Србија«. Њихова част или оно што је од ње остало, доводи се у питање, те кренули брже боље да спасавају што се спасити може. Наводимо делове тужбе, коју је тако лепо сручио новопечени адвокат Предраг Васиљевић по службеној дужности:

«. . . Тако је у тексту на првој страни под насловом ЦРВЕНКАПИЦЕ, тужена написала »његов дежурни јавничар Зоран Исаков је одрадио своју дужност«, а у циљу омаловажавања личности тужиоца и његовог односа са Поповић Рајком, који врши дужност председника општине, а истовремено је и директор НИП Комунае у коме је и тужилац Исаков запослен на пословима маркетинга. У истом листу, само на трећој страни у тексту под насловом МАРКЕТИНГ НИП КОМУНЕ тужена је написала и објавила следећу реченицу: »многа бољи потез би био да смо код њега (мисли се на тужиоца Исакова) на преговоре послали једног веома лепо грађаног мушкарца, јер је опште познато да господин Исаков гаји одређене емоције према особама мушког пола«, па је тако отворено и на најгрубљи начин приписала тужиоцу хомосексуалне склоности, иако за то нема никаквих доказа, јер је неспорно да је исти ожењен, породичан човек и отац једног (за сада) малодобног детета. . .«

«. . . У односу на тужиоца Поповић Рајка, тужена је као аутор у већ наведеном тексту под насловом ЦРВЕНКАПИЦЕ написала следеће: »у Кикинди, Рајко Поповић не престаје да изиграва дежурног идиота. . .« чиме је учинила кривично дело клевете, али и нанела штету части и угледу тужиоца. Објављујући наведене увреде и неистине у страначким новинама које се бесплатно деле по Кикинди и околини и које је прочитао, или могао да прочита велики број људи, тужена је нанела велику

штету части и угледу тужилаца грубим нападом на њихово достојанство и интегритет. Посебну тежину и значај, коју суд мора узети у обзир приликом досуђивања накнаде причињене нематеријалне штете, имају чињенице да је тужена наведене увреде и неистине објавила у средству јавног информисања и то новинама које, иако ограниченог тиража и утицаја, су доступне релативно великом броју људи који ће даље усмено преносити то што су прочитали, као и чињеницу да је тужена све ово учинила намерно, са циљем да тужиоце увреди и изложи порузи и то зато јер информативна кућа у којој су тужиоци запослени, није хтела да објави плаћени оглас о митингу њене странке. Поред тога суд мора узети у обзир и вредности које су радњама тужене повређене, јер је реч о особама које уживају углед у своме окружењу и радним местима, поред субјективног осећања и схватања части и угледа, као и тежине и последица напада на њих безобзирним писањем очигледних увреда и лажи. Приликом одмеравања висине накнаде нематеријалне штете причињене тужиоцима суд мора узети у обзир, у односу на тужиоца Исаков Зорана да је он, поред тога што има породицу, и политички активан, као и да ради на пословима маркетинга, дакле, у свакодневном контакту са људима и да је већ имао непријатних искустава због објављене тврдње од стране тужене. Ту је затим и шира родбина (родитељи, рођаци. . .) па и колеге са посла и због тога досуђени износ мора бити адекватан штети која је причињена повредом части и угледа тужиоца. У односу на тужиоца Поповић Рајка, суд мора нарочито ценити његову функцију председника Општине Кикинда, место директора НИП Комуна и функцију главног и одговорног уредника листа Комуна и радио Кикинде јер је исти, као јавна личност, дужан да трпи критике, али не и увреде. . .«

Овде се прича не завршава, господа траже ни мање ни више него 50.000 динара. Толико су проценили вредност своје части и угледа. Како ли ће тек подела ићи даље? Колико себи власти дају, види се и из саме тужбе. Много пута се понавља реч да »суд мора« урадити ово или оно. Вероватно Поповић жели да скрене пажњу судији Сарић-Радин Смиљи на неке своје скривене или не скривене жеље. Ја, ипак, мислим да »добар судија и поштен судија ставља поштено испред корисног«. Остаје да се види.

МАШИНБРАВАРИЈЕ

Из недеље у недељу у локалном листу Комуна излази серија којекаквих коментара главног и одговорног уредника Рајка Поповића. Коментаришући поједине ствари и догађаје, који понекад прелазе ниво његових сазнања и перцепције, он свесно демагошки подмеће неку своју истину. Тако у једном од претходних бројева Поповић пише како је кикиндска општина сиромашна, а како само недобронамерни измишљају тезу да је кикиндска општина богата и да је осиромашена последњих година погрешним вођењем. Ако Рајко Поповић не зна, или се прави да не зна, да га подсетимо да је кикиндска општина у претходној Југославији била међу развијенијим и напреднијим. Ако не види (или се прави да не види) да га подсетимо да је кикиндска општина богата плодном земљом, нафтом, гасом и индустријским потенцијалом. Нису криве за све ни санкције. Свилајнац и неке друге општине су од неразвијених постале развијене, а кикиндска тоне све више. Већ годинама грађани кикиндске општине плаћају више од осталих, за комуналије, станарине и којекакве друге намете. Било је у последње време и промашених инвестиција општинских челника који су градили или граде себи споменике.

Ускоро ће вероватно вођење кикиндске општине преузети неки други људи.

Можда паметнији, образованији, способнији. Који ће то људи бити видећемо, али сигурно неће бити из редова комуниста и социјалиста. Кикинда ће тада брзо поново стати уз раме најразвијенијим општинама. Међутим, они који су кикиндску општину довели за последњих неколико година у ово стање и написали најурне године живота наше општине, мораће тада пред грађанима да положе рачуне.

Општински одбор
Српске радикалне странке
Кикинда

Власт је своју издају именовала.

КАПИТУЛАЦИЈА

Власт је своје понижење објавила

БЛОКАДА НА ДРИНИ

Власт је својој похлепи име дала

ПЉАЧКА НАРОДА

Власт своју страст не крије

КРИМИНАЛ

Зар ћемо дозволити, да сви будемо зробијеници њихове нискости, безочности и издаје?

Власт је слаба, јер хапси најхрабријел

Власт се плаши јер хапси истину.

ВРЕМЕ ЈЕ!

САМИ СЕБИ УДЕЛИЛИ

Несрећна су времена када људске вредности не одређују искрени и егзактни параметри, већ политички и ускостраначки интереси појединаца на власти. Власт која нема подршку квалитета, већ да би обезбедила континуитет трајања мора да се ослања на улици, полтроне и медиокритете, неминовно долази на прекратницу. Или ићи у диктатуру, или у потпуно заглупљивање народа кроз тоталну медијску блокаду. Да ли је и у каквом моралном мраку Социјалистичка партија, процените сами на примеру доделе годишњих признања за посебне људске и стручне квалитете појединаца и колектива у Кикинди. Чињеница је, да су Рајко Поповић, Ивица Мартинов, Дмитар Шегрт и други челници Социјалистичке партије предложили, одредили и доделили себи признање и новчане награде од 2000 динара. Да ли је Кикинда под њиховом управом процветала, или им је образ превршио дебео процените сами.

Р. К.

НАЈВЕЋЕМ СРПСКОМ ИЗДАЈНИКУ СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ

... Српски народ у историји памти Вука Бранковића као највећег издајника. О Вуку Бранковићу изузев народних песама нема поузданих доказа да је био издајник, и ако је био он није био главнокомандујући у Косовској битци. Ви сте господине Милошевићу највећи издајник у историји српског народа. Ви сте главнокомандујући свих српских војски, ваши генерали воде све српске војске. Све што нам се дешава, дешава се под вашом командом и осмишљено је у вашој глави. Или у глави ваше суп-руге, свеједно. Ни једна од њих није исправна...

... Господине председниче код Вас је јако изражен самоубилачки нагон. Знам да вам је у генима, и да сте Ви обичан грађанин Србије то би код мене изазвало сажаљење. Нисте Ви криви. Криви су ваши преци, зашто су као такви уопште имали децу. Али, Ви сте председник Србије и понашате се као да сте председник свих Срба. Има ли примера у светским државама где је неко са таквом ананезом изабран за председника државе. Има ли примера да неко у чији се разум не можете поуздати, чије поступке не можете предвидети, држи прст на обарачу којим се читав народ уводи у рат или колективно самоубиство?...

... Ово је српски народ, онај што није дао да вас Запад мења, када су уведене санкције. Али Ви сте све то заборавили. Ваше је памћење кратко. Ви само предуго владате Србијом и уз Вас читав буљук криминалаца, лопова, ратних профитера, шверцера, паравојних, параполицијских формација, улизница, полтрона, жбирова, људског шљама. У шта сте то хтели да претворите Србију Слободане Милошевићу? У земљу безнаћа? У земљу очајника? У земљу издајника? Дезертера? Да ли ће вам поћи за руком? Не сме да вам пође за руком. Не сме због свежих хумки расутих широм српских земаља, не сме због раненика који су дали своје наде и будућност за слободу, не сме због згаришта и рушевина у које сте претворили српске градове, не сме због српске сирочади која, ако успе да побегне у Србију, иде од врата до врата и моли за кору хлеба...

... Ви сте велико зло и страно тело у српском организму. А страном телом се одбацује. Ваша смрт биће огромно олакшање за српски народ...

КАЖЕ »ОН« САМ СЕБИ

У условима потпуне медијске блокаде, када су сви медији у рукама СПС-а и када се преко телевизије и режимских новина врши невиђена СПС пропаганда и сатанизација свих који мисле другачије, када лажи приказују као истину и једноумљем желе да исперу мозак народу, изненадила нас је искреност самозваног новинара и главног уредника Комуна и водећег политичара Социјалистичке партије у Кикинди Рајка Поповића. Искреност или по оној народној кад лопов трчи са торбом и упирући прст у другог виче: »Држите лопова«, процените сами. У свом тексту од 19. 10. 1995. објављеног у Комуни под насловом »Изволите, па ће те видети« веровали или не он пише: »И немојте мислити, а и не мислите, знам, да су прљавштине и измишљотине својствене понајпре људима који се баве политиком. Раме уз раме, мада ми је веома тешко да то признам, ту су и новинари, ти су најопаснији, најгаднији (У њему је ваљда удружено једно и друго)«. Када они одлуче да неког испљују и оклеветају, е, таквог тешко и рођена мајка може да опере. То што политичар замисли новинар је ту да одради. Пљуне сам себи у лице, па оплете по том и том све по задатку. Нема шта неће такав новинар-потрчко написати. Толико ће човека наружити и оклеветати да ће и они који га прилично добро познају можда у такве брљотине поверовати. Велика је моћ новинара, имају страшно моћно оружје у рукама. Догађа се да је то њихово оружје моћније од топова. Јаче и даље грми. Зато не треба никог да чуди спрега између политичара и новинара. Не боре се неке познате личности из политике тек тако на утицај на медије«.

Не знам шта су му после тог писања његови новинари у Комуни рекли. Није фер. Ти људи, оптерећени борбом за опстанак себе и својих породица немају снаге да се супротставе. То је њихова људска слабост и горка судбина. Полтрони и лакеји увек на крају доживе што и заслужују.

III. III.

Покрајински секретаријат поништио кикиндско решење

ДИРИГОВАНИ ЗАКОН

Кикиндска соц-власт још једном је изгубила, овај пут у покушају да забрани постављање бине на тргу ради одржавања сада већ увелико одржаног митинга Српске радикалне странке. Кикиндска врхушка под диригентском палицом председника СО, донела је решење којим се забрањује постављање спорне бине, а све у циљу спречавања самог митинга. У образложењу нису нашли за сходно ни да дају разлоге за такав поступак. Очигледно је, да они који су донели те исте законе могу по сопственом нахођењу и да их крше, све према потребама. Српска радикална странка улаже жалбу Покрајинском секретаријату за привреду, јер је очигледно да је захтев странке одбијен без и једног разлога и без икаквог упоришта у Закону. Ово је, колико нам је познато преседан и то један опасан преседан, јер је досада у сличним приликама решавано сасвим другачије. Нећемо потсећати на то да је на истом месту већ постављана бина, а у истом циљу и у исту сврху која је и са наше стране тражена. Дакле, овде неко има један третман, а неко други. Колико се то може прихватити у једном друштву које себе назива демократским, друго је питање. Иста правила морају да важе за све. Или можда првостепени орган (општина) жели да врати точак историје уназад, те да поново неке третира као једнаке, а друге као »једнакије«, како се то

радило у доба које ваља заборавити. Даљом немоћ да оправда своју одлуку, првостепени орган показује када наводи да се за заузимање јавне површине плаћа прописана такса. Таксу нико није одбио да плати, штавише, такса би се платила одмах по испостављању решења. Требало је, значи, само онемогућити одржавање једног јавног скупа на који регистрована Странка има право по Закону. Некоме овде очигледно није било стало до поштовања Закона. Требало је одлучити тако како је одлучено, јер је то неко тражио. Поштовање Закона је већ нешто друго. Српска радикална странка је уложила жалбу другостепеном органу (покрајинском секретаријату за привреду) у циљу да се овако нешто не понови. Покрајински секретаријат у Новом Саду решавајући овај предмет, поништава решење Одељења за стамбено-комуналне послове општинске управе, општине Кикинда. Другостепени орган сматра да су оправдани разлози жалбе, који указују на неоправданост у примени прописа на овај случај, те овај орган сматра да је првостепено решење неправилно и непрописно донето. Ето толико о кикиндском законодавству. Право доведено до апсурда престаје да буде право.

С. П.

РАЗМИШЉАЊА

У ОВОМ БРОЈУ УМЕСТО СТАЛНЕ РУБРИКЕ «ТАЈНО УВО» ОБЈАВЉУЈЕМО ПОЈЕДИНЕ КОНСТАТАЦИЈЕ ДР БРАНИСЛАВА БЛАЖИЋА ИЗ ЗАПИСНИКА СА САСТАНКА ОПШТИНСКОГ И ОКРУЖНОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

- Када Милошевић схвати шта је учинио српском народу, вероватно ће се убити. На жалост то неће ублажити националну, економску, моралну и духовно историјску катастрофу српског народа до које је довео. Међутим, биће бар морални импулс да се крене у обнову свега што су Милошевић и Социјалистичка партија уништили.
- Бранећи комунизам Милошевић је срушио претходну Југославију, Србију, а српству нанео највеће ране и понижење.
- Све је продао. Остала је само душа, али њу не може продати јер је никад није ни имао.
- Хрватима је време да сруше споменик Бану Јелачићу у центру Загреба и на његово место поставе споменик Милошевићу. Он је у сваком погледу више за њих учинио од било којег хрватског Бана.
- Док народ схвати да је »Вођа« слеп, стићи ћемо до провалије као у књизи познатог српског књижевника Радоја Домановића. Ако је пишући »Вођу«, Домановић предвиђао данашње време онда је стварно био видовит.
- Најбеднији су чланови СПС-а који и поред опште националне катастрофе, до које је њихова политика довела, и даље шаљу телеграме подршке и величају »успешну« политику Милошевића. То се може објаснити на два начина. Или су стварно желели уништење српства, до којег су довели, па се онда стварно може рећи да су успешни, или им је стало само до власти за коју би продали и рођено дете. Без обзира којим се разлогом руководе, таква партија и људи немају ни минимално карактерних ни моралних предуслова да могу донети ишта добро, већ само зло и несрећу.
- Једино што социјалисти стварно спроводе у континуитету, су лажи. То ме не брине, јер не могу довека обмањивати, а и народ је већ схватио па искључује телевизор. Више ме брине да не заразе народ, па да лажи постану доминантно правило живљења нашег народа.
- Кажу како смо ми радикали превише оштри у критикама Социјалистичке партије и Милошевића. Зар после ове националне, економске, културне и моралне катастрофе до које су нас довели треба да их тапшемо по рамену. Како су зло направили Србији и

српском народу, мислим да смо према њима превише благи.

- Муж председник једне, а жена друге странке. Сачувај нас Боже, шта нас све неће снаћи.
- Мир смо имали и пре рата. Зар је неко требао да изазове рат да би од себе стварао миротворца?
- Туђман, Милошевић, Изетбеговић и Булатовић су постали миротворци. Глигоров је остао без ока, а Кучану не фали ни длака са главе. После свега што су направили боље би било да су сва шесторица остала без нечега другог.
- Садам Хусеин без обзира колико се трудио није стигао Милошевића. Он је на изборима у Ираку као једини кандидат добио 99,96% гласова, а Милошевић је својевремено у конкуренцији са још три кандидата на једној изборној јединици добио 104% гласова.
- Наш народ каже политика је курва. Ова политика коју води Социјалистичка партија је курва заражена сидом.
- Водећи политичар Социјалистичке партије у Кикинди је Рајко Поповић. Броз је био бољи шахиста од Милошевића. Броз је жртвовао даму за партију, а Милошевић жртвује партију за даму.
- Једна »другарица« је најбољи шахиста у Србији. Она је успела да са једним коњем добије две партије.
- Социјалистичка партија је у хаосу. Почели су да се свађају и искључују. То што су они у хаосу то је њихов проблем. Међутим, то што су Србију довели до хаоса то је проблем свих нас.
- Историја ће писати истину једино ако је не пишу комунисти.
- Социјалистима ипак у нечему треба честитати. Способни су да капитулацију прикажу као миротворство, лаж у истину, а црно у бело.
- Поделивши годишње награде Кикинде међу собом, челници Социјалистичке партије су извршили колективно самозадовољавање.
- Приватници милост или силост улазе у ЈУЛ, а ЈУЛ је против приватизације. Ту више нема ко да полуди.
- Ако иза сваког ЈУЛ-а стоји неки глупи август, ко стоји испред ЈУЛ-а?
- Прича се да је Рајко Поповић припремљен за одстрел у СПС-у. Не бих желео да се то деси док следећи избори не прођу.

Две пензионерке

АФОРИЗМИ

- Дали су реч, а потом и образ
- Њуди који сањају у бојама су маштовити, ипак најмаштовитији су они чији су снови црвени
- Имамо пуно уредника, а све мање одговорних
- Највеће трагедије нису изведене на даскама, већ на папезима
- И неписмени су прочитали шта нам се пише
- Пази уједа — првобитно се односило на његовог пса
- Није се огрешио о закон, већ о измене и допуне
- Извештај о водостању: до гуше
- Кад оду плави шлемови, лакше ће се стизати до Загреба
- Многи кажу шта мисле тек кап оду у пензију
- Не сахрањујте га усправно, могао би да израсте у споменик
- Дуг чине три слова и безброј цифара
- Само заглашујући аплауз гарантује слободу говора
- Објашњавајући шта је хтео да каже претходном реченицом, написао је роман
- У Нушићево доба се врло добро знало ко је сумњиво лице

ЈАВЉАЈУ НАМ ИЗ ХОТЕЛА »НАРВИК«

ЈЕДЕ, ПИЈЕ И ПИШЕ

У данашње време, време потпуне беспарице, мали спортски клубови на врло тежак начин обезбеђују минимална средства за рад. Атлетски клуб Кикинда успео је преко спонзора да обезбеди средства за хранарину својих спортиста, како би им помогао да лакше подносе тешке напоре код тренинга и правилно се физички развијају. Једном новинару Комуна, који иначе већи део свог радног времена проводи у бифеу »Пошта«, где лечи своје моралне фрустрације, и за којег његове колеге кажу да највише завирује у унутрашњост свог шефа, не смета да за те бонове једе у хотелу »Нарвик«. Да зло буде веће тај новинар никад није био спортиста и пре би се могло рећи да на све личи, само на спортисту не личи.

Ж. Ж. Ј.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел, главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић, редакција: Соња Шош, др Бранислав Блажић, др Жива Ладичорбић. Новине Велика Србија уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем П104 од 5. јуна 1995. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се Велика Србија сматра производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка 1, алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%. Адреса: Трг српских добровољаца 29, телефон 34-456. Рукописи се не враћају.